

הקבלו ביקש כסף—וקיבל מכות ראשהעיר

ד מו שד סגן ראשהעיר נתניה רחם. הוא זינק לעבר הקבלן ישראל וייס, תפש אותו בבורעו וניסה להטיל אותו למטה, לאורך כל המדרגות. אלא שברגע האחרון התערב גיבור ה' עירייה, משה שיפמן, שבמשרדו התרחשה השערורייה. ביחד עם אחד מפקידיו, תפש כי זרועותיהם של שני הנצים והפריד ביניהם לפני שיהרגו זה את זה.

★ ★ ★

ה תיגרה הפלתימכובדת בין סגן ראשהעיר שקד, שהוא גם ראשהעיר לשעבר והאיש החזק בעיריית נתניה לבין אחד מלקוחותיו, לא היתה הדבר השמח ה' יחידי, אותו יום, בבניין העירייה. קדמו לה האשמות הודנית שנשמעו כי לקוחות ממיטב הרומאנים הזעירים: "שני בניו פרובלמטיים!" צרח הקבלן על ראש העיר לשעבר. "אתה רק רוצה כסף ממני כדי לקיים את הפילגש שלך!" ענה לו שקד המכובד.

האשמה זו היא שהרתיחה את דמו של ה' קבלן. "מגיעים לי כספים מהעירייה," הוא צרח. "מגיע לי ממך 861 לירות!" ואז פרצה התיגרה.

ולא היתה זו הפעם הראשונה: עובדי עיריית נתניה רגילים כבר לזעקות הבוקעות מחוריגיבורות, כל פעם שמשה שקד נפגש עם הקבלן וייס.

טוען וייס: "שקד התנכל לי. הוא מנצל את תפקידו כדי למנוע תשלום עשרות אלפי לירות שעיריית נתניה חייבת לי עבור עבודות בנייה שעשיתי עבורה." עונה שקד: "שטויות. וייס הוא אדם חולה. פסיכי."

★ ★ ★

א יך יכוד להרשות לעצמו סגן ראש עיר לנהוג בצורה כזאת — בין אם הוא צודק או לא? בנתניה זה אפשרי. כי בנתניה

ערך השבוע הפגזה כבדה על כל יריביו הפוליטיים, מבלי לברור ביטויים פרלמנטאריים במיוחד. על שר הבטחון משה דיין: מי זה בכלל הדיין הזה? זהו הגורל המר של עם ישראל, שחוליאן כזה, הרפתקן, פטפטן, שאינו מבין כלום בסולליטיקה, יכול להיות שריבטחון אצלנו. על חברו לשעבר, ח"כ מקי שמואל מיקונים: "ומי זה מיקונים? מנהיגה של המפלגה הקומוניסטית הממשלתית." לאה רבין, אשת הממשל יצחק רבין, נרתמה כידוע

נ ערה נתפשה במחנה צבאי, כשהיא מתחזה כסרן! צעקו הדיעות בעיתון נות. השבוע.

כתב העולם הזה, שריאין את בתיה לוי (25), לירות בולגריה ותושבת רמלה, שמע מפי סיפור אחר לגמרי.

סיפרה בתיה לוי: "זו לא הפעם הראשונה שאני נזפקת וטובלת בחיים שלי, בגלל הלב הטוב שלי. זה התחיל ככה: יצאתי מהבית, כדי לנסוע לאלעריש, שם משרת חבר שלי. לבשתי חולצה וכבנסי חאקי, שנשארו לי מהמילואים.

עליתי למונית והגעתי ישר לעזה. שם, בתחנת הטרמפי, חיכיתי להסעה דרומה. הגיעה מכונית מסחרית. לידי עמד חייל. התחלנו לדבר. הוא סיפר לי ששמו יהודה. "כיוון שגם הוא נסע לסביבות אלעריש, החלטנו לנסוע ביחד. עלינו למכונה, היא הדרה כמו משוגעת.

★ ★ ★

רוב המסילת הרכבת אל-עריש עצה המכונית פתאום — ושנינו נזרקנו נגד הקאבינה.

"היו שם ברולים. יהודה נחבט קשה בראשו ואני בידים ובגב.

המכונית היתה שקועה בחולות, אבל הנהג הצליח להוציא אותה משם. כשראה באיזה מצב נמצא יהודה, נסע ישר למושל הצבאי של אל-עריש.

כשהגענו למושל, הזעיקו רופא. הוא פקד להעביר את החייל, תיכף ומיד, לבית החולים בבאר-שבע.

נסענו לשדה התעופה של אל-עריש. שם כבר חנה הליקופטר. ניסיתי לעלות, כי רציתי להיות עם יהודה.

"אבל לא נתנו לי. אז נכנסה לי מחשבה."

★ ★ ★

יגשתי לשק"ם שבשדה התעופה.

קניתי לי דגות של סגן. לבשתי אותן על החולצה שלי.

ניגשתי להליקופטר. הסברתי לחובש שאני אחות ושאני ביחד עם החייל הפצוע. אז השרו לי לעלות, ולטוס עם יהודה לבאר-שבע.

קבלן וייס וידידה פרידה

שני בניו התנפלו —

בכל מקום, מתערב בכל דבר, נחשב ל' עסקן ציבורי רבי-עוצמה, המעדיף להישאר מאחרי הקלעים ולבחוש בקורה, הרחק מוקדריהציבור. הודות לקשריו וכה וייס בעבר, במיכרזים המסתכמים, לדברי תושבי העיר, במיליוני לירות. הוא בנה בתי-ספר בעיר, והתבסס.

מידיו את הרסן: הוא הצליח לשמור לעצמו את התפקיד הכליכול של סגן ראשהעיר לענייני כספים.

בעזרת המפתח לקופת העירייה שולט עכשיו שקד על כל הנעשה בעיר — על אפו ועל חמתו של בר-מנחם הוועף. ושקד אפילו מוסיף לשבת בחור ראשהעיר נתניה.

בגלל הפילגש

עכשיו נפסק זרם הכספים לקופת-עסקיו. כי האיש שחולש עתה על התקציבים הוא משה שקד, ומשה שקד לא אוהב במיוחד את ישראל וייס.

בין השאר: משום שוייס הוא דתי, המקור רב למפלגות הדתיות, שלא אוהבות את שקד. אבל ישנה עוד סיבה אחת.

וייס המסורתי הכיר לפני שנתיים תיירת הולנדית בת 40 בערך, בשם פרידה וונדרהוסט.

פרידה באה להינפש בעיר-הקייט — ו' עשתה זאת בחברתו של ישראל המבוגר והשמרן.

חברה יפה — להוציא את העובדה ש' ישראל וייס נשוי ואב לשלושה ילדים: שני בנים ובת שלא לדבר על נכדיו הרבים.

★ ★ ★

כילות אישיות זו סיפקה אולי לשקד, סגן ראשהעיר לענייני כספים, עליה להתייחס לוייס בזלזול.

וייס, מצידו, רואה בכל עניין הפילגש נקודה עדינה. על כן גם הגיב בהערות בלתי נעימות, המתיחסות לשני בניו של ראש העיר-לשעבר, שעדיין רווקים.

וייס עצמו מכיר, גם הוא, סבל בניו: כאשר הציג את פרידה כאשתו בציבור, ל' פני שבועות מספר, התנפלו עליו שני בניו ושברו לו את שתי ידיו.

השבוע שקל ישראל וייס אם להגיש קוב' לנה פלילית פרטית נגד סגן ראשהעיר שקד. "אם נגיש, טרם ברור אם נגיש קוב' לנה על נסיון לרצח או על תקיפה גופנית," אמר בלהט.

סגן ראשהעיר שקד

— שתי ידיים נשברו

על הכיסא שלי!" כפי שהתבטא, בין ידידים, בר-מנחם, לא מזמן.

★ ★ ★

ה קבלן ישראל וייס הוא דמות לא פחות ידועה בנתניה.

הוא נחשב לאחד מעשרי-העיר. הוא נמצא

יש למשה שקד מקום מיוחד במינו.

שקד, המכונה בפי עמך שוקד, הוא למעשה שליטה אמיתי של העיר. אומנם נאלץ לחתר, על-פי ההכנס הקואליציוני מימי ה' בחירות, על מקומו כראש-עיר, לטובת ד"ר אברהם בר-מנחם. אולם עזיבתו, לא נטלה

למאמץ הלאומי, ויצאה לחו"ל בשליחות של איסוף-כספים. היא טענה אמנם ערב יציאתה כי זה לא בשבילה, ואין לה נסיון בשטח הזה, אבל כלום לא עזר לה. הפור פולריות הרבה של בעלה היתה חייבת לה' יות מתורגמת לכסף. אולם כיאה לאם טיבה במשפחה צבאית, השאירה טרם צאתה סקודות-שיגרה לבתה דליה בת ה'11: "בי ימות החול כיבוי-אורות לא יאוחר מ'11 בערב; בליל שבת ובמוצאי-שבת — כיבוי אורות לא יאוחר מחצות." על החתום: "אמא".

שחקן-זמר שקפץ השבוע לישראל אל בלחית רעייתו, הוא שארל אונא' בור. הוא דחקא נאה די מבסט מישראל, אלא שדבר אחד הטריד אותו: הסרדונים. "לא איכתי לי יסיריו אותי," הסביר ל' מלחיו, "רק שהם לא יפנו אל אשתי אולה."

אני, את כל העניין. אחרי שקיבלו ממני את הפרטים הם הסתלקו. חיכיתי למעלה משעה. ראיתי שאף אחד לא מתעניין בי, הלכתי — עם העוזי — לשער הבסיס, ונסעתי הביתה.

★ ★ ★

ה צי שעה אחרי שהייתי בבית, שמעתי דפיקות בבית. נכנסו שני שוטרים והתחילו לערוך חיפוש.

"לא היה להם הרבה מה לחפש. העוזי היה מונח על הרצפה, גלוי, ליד הארון. הדרגות היו עדיין על החולצה. בארון גם מצאו אקדח-קטנות, שקיבלתי קודם מנהג של אגד, והתכוונתי למסור ביום שנסעתי לאל-עריש, ויתד של אוהל.

בגלל הנסיעה לא החזרתי את זה. לקחו אותי למשטרת אבר-כביר. ישבתי במעצר, 48 שעות, בכלא-הנשים. אחר-כך הביאו אותי בפני שופט-שלום בתל-אביב ואחי התם עבדתי על ערבות."

הקצינה הלוחמת

בבוקר השכם, ניגשתי לשער. בידים היה לי העוזי של יהודה. על הדרגות שבכתיים בכלל שכחתי. "המצ. בשער אמר לי שבשעה כזאת קשה לתפוש טרמפ. שאוכל קודם ארוחת-בוקר. כשרציתי להתיישב לאכול, ניגש אלי סגן-אלוף אחד. הוא שאל אותי מי אני וביקש לראות תעודות. הוא גם הזמין קצין ביטחון. ביקשו פרטים. סיפרתי להם איפה אני גרה, מי

"כל הדרך החזקתי את העוזי שלו וגם את הנעלים שהורדתי מהרגליים שלו. כש' הגענו לבית-החולים, קיבלו את הנעלים אך סירבו לקחת את העוזי.

"כבר רציתי לחזור הביתה, ואז נודע לי שההליקופטר ממשיך צפונה. אמרתי לעצמי שאפשר להמשיך ולקצר את הדרך.

"בי'11 וחצי הגענו לשדה-התעופה. רציתי להמשיך הביתה, אך בכסיס יעצו לי להישאר כלילה ולהמשיך למחרת בבוקר.